

คำบัญชาของหลวงปู่ วัดปากน้ำ





ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๗ หลวงปู่วัดปากน้ำท่านเรียกประชุมลูกศิษย์ทั้งหมด ทั้งในวัดและนอกวัดเพื่อประกาศให้ทุกคนรับรู้ว่าอีก ๕ ปี ท่านจะมรณภาพ ให้ลูกๆ ช่วยกันเผยแพร่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก เพราะสำคัญและมีประโยชน์มาก วิชานี้ช่วยคนได้ทั้งโลก และสิ่งไม่ให้คุณยายไปไหน ให้อยู่ที่วัดปากน้ำ รอผู้ที่จะมาสืบทอดวิชาธรรมกายในวันข้างหน้าต่อไป

ห้าปีต่อมา หลวงปู่วัดปากน้ำท่านอาพาธหนัก บรรดาพระภิกษุต่างห้อมล้อมท่านเต็มไปหมด คุณยายไม่สามารถขึ้นไปเยี่ยมท่านได้ ได้แต่สังเกตคอยฟังข่าวอยู่ห่างๆ เพราะวินัยความเป็นอยู่ที่หลวงปู่เข้มงวดตลอดมานั้น ทำให้แม่ซึ่งต้องสำรวจระวังตัวเองให้อยู่ห่างๆ พระภิกษุ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายของชีวิต หลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็มรณภาพลง เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ เวลาบ่าย ๓ โมงเศษ

หลังจากหลวงปู่วัดปากน้ำมรณภาพแล้ว บรรดาลูกศิษย์ที่ทำวิชาทั้งหลายต่างแยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง บางคนก็ไปอยู่ที่อื่น บางคนก็ยังปักหลักสอนธรรมปฏิบัติอยู่ตามกฎ หรือตามบ้านของแต่ละคนในบริเวณวัดปากน้ำ ส่วนคุณยายไม่ได้ย้ายไปไหน ท่านมีความกตัญญูทวดเวที คอยปรนนิบัติ ช่วยเหลือดูแล

คุณยายทองสุข ผู้เป็นครูสอนธรรมะให้ท่านเป็นคนแรกที่บ้าน ๓ ชั้น
ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดปากน้ำ

ความจริง คุณยายย้ายมาพักกับคุณยายทองสุขตั้งแต่ก่อน
หน้านี้แล้ว ซึ่งในสมัยนั้น ท่านอยู่ร่วมกันเหมือนพี่กับน้อง บางครั้ง
ก็เป็นครูบาอาจารย์ของกันและกัน ทั้งนี้เพราะคุณยายทองสุขท่าน
ได้รับหน้าที่จากหลวงปู่วัดปากน้ำ ให้ไปเผยแผ่วิชชาธรรมกายทั่ว
ประเทศ ซึ่งท่านก็ทำหน้าที่ฝ่ายเผยแผ่นี้ได้อย่างดีเยี่ยม เมื่อต้องออก
จากโรงงานทำวิชาไปหลาย ๆ วัน ท่านกลัวว่าธรรมะจะไม่ทัน
คนอื่น เมื่อกลับมาจึงต้องมาถามคุณยายว่าทำวิชาไปถึงไหน
แล้ว คุณยายจะแนะนำให้ คุณยายทองสุขจึงสามารถทำวิชาและ
เผยแผ่ได้อย่างดีเยี่ยม ทำให้วิชชาธรรมกายเผยแผ่กว้างไกลไปทั่ว
ประเทศในชนทุกระดับชั้น ท่านจึงมีลูกศิษย์มากมาย คราวใดที่ต้อง
เหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน แล้วกลับมาพักผ่อนที่บ้าน ท่านก็จะ
ได้รับการอุปฐากดูแลอย่างดีจากคุณยาย

ในราวปี พ.ศ. ๒๕๐๓ คุณยายทองสุขล้มป่วยลงด้วยโรค
มะเร็งที่มดลูก ในระหว่างนั้น หากอาการของโรคกำเริบขึ้น ท่าน
ก็จะไปพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช ครั้นพออาการดีขึ้น ก็
กลับมาพักที่บ้าน เข้าออกโรงพยาบาลอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งอาการ
หนัก หมอตรวจรักษาแล้ว ท่านจึงได้นอนพักอยู่แต่ที่บ้าน



แม้ในยามป่วยหนักเช่นนี้ คราวใดที่คุณยายทองสุขบ่นรำพึงต่าง ๆ นานาตามประสาคนมีไข้สูง คุณยายก็จะฟังด้วยใจที่สงบนิ่งอยู่ภายใน เมื่อท่านนำยาไปให้รับประทานตามเวลาที่หมอสั่ง อย่างเช่น ก่อนอาหารหรือหลังอาหาร ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถให้ได้ตามเวลานั้น หากต้องคอยดูทั้งเวลาและอารมณ์ควบคู่กันไปว่า คนไข้พร้อมที่จะรับยาหรือไม่ มีอาการอย่างไร ทั้งนี้เพราะคุณยายทองสุขได้รับความเจ็บปวดทรมานจากมะเร็งที่มดลูกจนไม่เอ่ยารับประทานยา

บางครั้งเวลาที่คุณยายรินยามาให้ตามหมอสั่ง คุณยายทองสุขก็จะพูดตามประสาคนป่วยหนักที่สิ้นหวังว่า “ไม่กินยาแล้ว” คุณยายฟังแล้วก็รู้ว่า คุณยายทองสุขไม่ยอมรับประทานยาแน่ จึงถอยหลังออกมา แต่ด้วยเหตุแห่งความรักครูบาอาจารย์ และใจที่ประกอบด้วยเมตตาธรรม พิจารณาที่จะให้คุณยายทองสุขบรรเทาทุกข์เวทналงไปบ้าง ท่านก็จะคอยดูอีกครั้งหนึ่งว่า อารมณ์ของคุณยายทองสุขดีขึ้นหรือยัง หรือว่าไข้ลดลงบ้างหรือไม่ แล้วจึงจะนำยาไปให้ดื่ม ประณิบัติอยู่เช่นนี้ตลอดทุกวันคืน แม้จะรู้ว่าโรคนี้ไม่มีวันหาย ท่านก็ไม่เคยสิ้นเรี่ยวแรงในการดูแลคุณยายทองสุขเลยแม้แต่หน่อย



คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น (นั่งกลาง)



มะเร็งมดลูกระยะสุดท้ายนั้นมีอาการรุนแรงมาก นอกจากในสมัยก่อนจะไม่มียาที่สามารถรักษาให้หายได้แล้ว ยังส่งกลิ่นเหม็นรุนแรงเป็นที่น่ารังเกียจ จึงไม่ค่อยมีใครมาดูแลท่าน นอกจากคุณยายที่อยู่คอยปรนนิบัติอย่างใกล้ชิด

คุณยายไม่เคยรู้สึกหรือแสดงท่าทีรังเกียจคุณยายทองสุขเลย กลับขยันหมั่นทำความสะอาด เช็ดถูตัว ชักเสื้อผ้าให้เสียจนสะอาดสะอาด นำน้ำอบไทยหรือน้ำอบปรุงเจ้าคุณมาพรมดับกลิ่นให้ เพื่อที่ว่าในเวลาที่ยานุศิษย์ของคุณยายทองสุขที่มีอยู่ทั่วประเทศมาเยี่ยม ซึ่งโดยปกติมักจะมาขอพึ่งบารมีกันถึงในมุ้งตลอดทั้งวันทั้งคืน จะได้ไม่มีกลิ่นเหม็นอันอาจเป็นเหตุให้ศิษย์เหล่านั้นรังเกียจ

วันหนึ่งในระหว่างนั้น เมื่อคุณยายทองสุขไปเข้าห้องน้ำและกลับออกมา ท่านพูดกับคุณยายด้วยน้ำเสียงปกติเหมือนไม่ได้เป็นอะไรมาก “อีกำเอ๊ย ใส่กุ๊ทะลุแล้ววะ” พูดจบท่านก็ยิ้มแล้วกล่าวอีกว่า “เวลาตายนี้จะมีมึงอยู่กับกูเท่านั้นแหละ” คุณยายฟังถ้อยคำเหล่านั้นด้วยใจสงบนิ่ง อันเป็นสภาวะปกติของผู้มีใจหยุดอย่างสมบูรณ์แล้ว

ในวันสุดท้ายของชีวิต ท่านอยู่ด้วยกันลำพังเพียง ๒ คน ถึงแม้ว่าในขณะนั้นโรคร้ายกำลังรุมเร้าอย่างแสนสาหัส คุณยายทองสุข

ท่านนอนหนุนตักคุณยาย และลืมหัดขึ้นมากอดกับคุณยายเป็นครั้งสุดท้ายว่า “**ปู่ไปแล้วนะ เห็นพระเต็มไปหมดเลย**” คุณยายท่านรับฟังด้วยอาการสงบนิ่งเป็นปกติเหมือนอย่างเคย แล้วพุดกลับไปด้วยถ้อยคำอันทรงคุณค่ายิ่งระหว่างผู้รู้ต่อผู้รู้ว่า

“พี่ พุงเข้าไปในนิพพานเลยนะ” พอสิ้นสุดถ้อยคำนั้นคุณยายทองสุขก็ละจากโลกนี้ไปด้วยอาการสงบ

เนื่องจากคุณยายทองสุขเป็นที่รักเคารพบูชาของคุณยายประจักษ์ผู้บังเกิดเกล้าในทางธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นครูบาอาจารย์คนแรกที่สอนให้ท่านรู้จักวิชาธรรมกาย จนสามารถเข้าถึงธรรมได้ และได้มีโอกาสศึกษาวิชาธรรมกาย คุณยายจึงทดแทนพระคุณอันสูงส่งนี้ด้วยการจัดงานศพให้อย่างสมเกียรติ

คุณยายบอกบุญบรรดาลูกศิษย์เก่าๆ แก่ๆ ของคุณยายทองสุข ซึ่งในเวลานั้นมีพระมหาประยูรที่คุณยายทองสุขเคยเป็นเจ้าภาพบวชให้มาช่วยงาน พร้อมกับลูกศิษย์คนอื่นๆ อีกหลายคน ส่วนคุณยายเองเป็นแม่งาน ให้เขาไปเช่าเครื่องตั้งศพของพระนางเรือล่มมาใช้ และตกแต่งหน้าศพอย่างงดงามยิ่งด้วยดอกไม้สดจำนวนมาก ตั้งศพสวดพระอภิธรรมที่บริเวณด้านหน้าวัดปากน้ำภาษีเจริญ แล้วนำไปเผาที่วัดหุม (วัดอัมพรสวรรค์) หลังจากนั้นจึงนำเศษเถ้าไปลอยอังคารตามประเพณีที่ทำสืบต่อกันมา



หลังจากงานเสร็จสิ้นแล้ว ในระหว่างนั้นคุณยายมีโอกา
สหวนระลึกถึงคำสั่งของหลวงปู่วัดปากน้ำ ที่ให้เผยแผ่วิชชาธรรมกาย
ไปทั่วโลก ท่านก็ทำตามมโนปณิธานนั้น ทำหน้าที่สอนสมาธิ
เผยแผ่วิชชาธรรมกาย และรอคอยผู้ที่จะมาทำหน้าที่สืบทอดตาม
ที่หลวงปู่วัดปากน้ำสั่งไว้

เมื่อวันนั้นมาถึง วันที่เป็นวันสิ้นสุดแห่งการรอคอย คุณยาย
ได้พบกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่สนใจมาขอเรียนธรรมปฏิบัติกับท่าน
และมีผลการปฏิบัติธรรมดีเยี่ยมในเวลาอันรวดเร็ว เด็กหนุ่มคนนั้น
คือผู้ที่จะมาสืบทอดงานของหลวงปู่วัดปากน้ำให้สำเร็จลุล่วงได้

